

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/191/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118213650
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5118213650.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: V. W., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. X. XXX/XX, XXX XX. T. C., štátna občianka SR, o zaplatenie 3.821,52 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/138/2018-127 zo dňa 26. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o náhrade trov konania, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, zostáva **n e d o t k n u t ý .**

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 3.851,52 €, zmluvný úrok vo výške 109,96 €, úroky z omeškania vo výške 1,42 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.821,52 € od 31.7.2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobcu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že dňa 31.12.2015 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Sberbank Slovensko, a.s., IČO: 17321123 (zlúčený so žalobcom od 01.08.2017) ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 000000000627931, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v celkovej výške 4.800 €, druh úveru: spotrebný úver - bez dokladovania účelu podľa žiadosti dlžníka, s dohodnutou fixnou úrokovou sadzbou 10,79 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 0 €. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splácať v 96-tich mesačných splátkach vo výške 75,34 € s termínom prvej splátky 25.01.2016 a konečnou splatnosťou úveru dňa 25.12.2023. Splatnosť splátok bola dohodnutá v 25. deň kalendárneho mesiaca, výška RPMN 11,34 % a priemerná RPMN bola 10,97 %. Celkové náklady spojené s úverom, ktoré sa žalovaná zaviazala uhradiť boli vo výške 7.232,64 €. Strany si ďalej dohodli úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne, poplatok za upomienku 20 €, ktorý je splatný v deň odoslania upomienky. Listom zo dňa 25.05.2018 označeným ako opakované upozornenie žalobca vyzval žalovanú k úhrade omeškaných splátok v celkovej výške 42,45 € najneskôr do 30.05.2018. Zároveň žalovanú upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z ust. § 565 Občianskeho zákonníka a požiada žalovanú o zaplatenie celej svojej pohľadávky, ktorá predstavovala ku dňu výzvy sumu vo výške 3.885,99 €. Výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 30.07.2018 žalobca oznámil žalovanej, že vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a zároveň vyzval žalovanú na úhradu dlhu v celkovej výške 3.992,90 € s príslušenstvom.

3. Daný vzťah medzi sporovými stranami vyhodnotil ako spotrebiteľský vzťah, na ktorý sa uplatňujú ustanovenia zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. Mal za to, že spotrebiteľská zmluva o úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti, preto čiastočne vyhovel žalobe, ktorým zaviazal žalovanú na zaplatenie dlžnej istiny, úrokov do mimoriadnej splatnosti istiny, ako aj úrokov z omeškania vypočítané do mimoriadnej splatnej istiny a napokon úrokov z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka odo dňa 31.7.2018 do zaplatenia, a to z dlžnej istiny 3.821,52 €. Zamietol návrh v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia dohodnutých úrokov vo výške 10,79 % ročne z nezaplatených úrokov vypočítaných vo výške 109,96 € od 31.7.2018 do zaplatenia. Má za to, že žalobca má nárok na zaplatenie dojednaného úroku z úveru, avšak len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Zmluvný úrok je odplata za užívanie požičanej sumy, pričom je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. spolu s istinou. Doba splatnosti zmluvného úroku sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Obchodný zákonník rozlišuje splatnosť úrokov v závislosti od splatnosti istiny úveru, od spôsobu splatenia istiny úveru, t.j. jednorázovo alebo v splátkach. Celková suma zmluvných úrokov však musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru. Úroky do vrátenia peňažných prostriedkov je dlžník povinný zaplatiť len v prípade, ak je dlžník oprávnený súčasne vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. V prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nastáva stav, kedy dlžník nemá taký právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať. Teda nie je dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili iba za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. V opačnom prípade by bol založený ústavne nekonformný stav, kde by spotrebiteľ bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia plnenia a veriteľ by naďalej „pohodlne inkasoval“ úroky z úveru. Čo sa týka úrokov z omeškania, ktorých zaplatenia sa žalobca domáhal z nezaplatených zmluvných úrokov, má za to, že úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky neprislúchajú zo zmluvných úrokov do zosplatenia pohľadávky. Nemožno sa domáhať zaplatenia príslušenstva z príslušenstva. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) s tým, že má za to, že žalobca mal v konaní úspech, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď neúspech mal len v nepátrnej časti, a to v časti príslušenstva.

4. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku v časti, v ktorej bola vo zvyšku žaloba zamietnutá, podal odvolanie žalobca. Má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorých vyplýva, že povinnosť splatenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov a uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Opačný názor nemá oporu v právnych predpisoch. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá zánik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy

veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Predmetné odstúpenie však nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Poukázal na rôzne rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré zároveň i citoval, napríklad Krajský súd v Banskej Bystrici č.k. 43Co/23/2017-92, Krajský súd v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88, Krajský súd v Nitre č.k. 7Co/366/2017-84, Krajský súd v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017 a podobne. Rozhodujúcou skutočnosťou je, že navrhovaná zmena z roku 2013, ktorou sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník tak, že sa navrhovalo ustanovenie § 53 ods. 9, na konci ktorého sa má pripojiť veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, nebola nikdy legislatívne prijatá a ani žiadna iná zákonná novelizácia takého ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu neobsahuje. Ohľadom nároku na úrok z omeškania z úrokov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/62/2007, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/542/2016-59 a ďalšie, z ktorých zároveň vykonal i citáciu. S poukazom na ústavný princíp právnej istoty, ktorého súčasťou

je aj predvídateľná konzistentná judikatúra, má za to, že má popri nároku na úrok z omeškania z istiny dlhu, aj nárok na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Poukazuje na fakt, že zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatnenia a tento sa ďalej po zosplatnení nenavyšuje. Práve z tohto dôvodu nejde o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navyšovaniu nárokov veriteľov. Podstatné je rozlišovanie medzi úrokmi z úrokov (tzv. anatocizmus) a úrokmi z omeškania z úrokov. Úroky z omeškania predstavujú sankčný mechanizmus, ktorý nastupuje zo zákona (§ 517 Občianskeho zákonníka, § 369 Obchodného zákonníka). Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

6. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny. V časti nenapadnutej odvolaním zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (na priznanie zmluvného úroku po mimoriadnej splatnosti úveru a na priznanie úroku z omeškania z vypočítaného zmluvného úroku), na podklade vykonaného dokazovania dospel k správny skutkový záverom a prejednanú vec ako vecne správnu posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Žalobca v odvolaní namietal, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky z úveru po splatnosti úveru. Krajský súd v uvedenej súvislosti uvádza, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k tejto zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav súd nemôže pripustiť, nakoľko by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014 z 30. júna 2015, Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/151/2017, 7Co/1/2018).

9. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/98 (rozhodnutie vyšších súdnych autorít), z ktorého vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (určenie splatnosti celého dlhu zosplatnením). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj z úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/12/2017 zo dňa 31.01.2017, išlo o ojedinelé rozhodnutie

tohto senátu, ktorý následne zosúladiť rozhodnutie o tejto otázke s ustálenou súdnou praxou ostatných senátov Krajského súdu Žilina, i ostatných súdov SR.

10. Neobstojí odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, keď mu nepriznal úrok z omeškania zo zmluvného úroku. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (potiaľ, že si môže nárokovať aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona, práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník mu túto možnosť nepriznáva.

11. Občiansky zákonník nezakotvuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak teda rozumieme pohľadávkou v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istinu, potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Názor, že možno priznať úrok z omeškania z príslušenstva pohľadávky odôvodnený len úpravou obsiahnutou v ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, by totiž bez väzby na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k neakceptovateľnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občiansko-právnym záväzkom, definuje príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu - hlavného peňažného záväzku žiadať vedľa istiny, v prípadoch, kedy zákon o kvalite príslušenstva mlčí (ak neustanovuje zákon, že dlžník je povinný platiť poplatok z omeškania, má veriteľ právo požadovať úrok z omeškania). Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R 70/1995, oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká právo na úroky z omeškania.

12. Žalobcom v odvolaní poukazovanie na ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka (upravujúce splatnosť úrokov) je nadväzujúcim ustanovením § 502 Obchodného zákonníka, pričom je nutné v ďalších súvislostiach vysvetľovať vzťah týchto ustanovení (o úrokoch z poskytnutého úveru) vo vzťahu k § 369 Obchodného zákonníka a v spojitosti s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z ktorých je možné vyvodiť, že pokiaľ je potrebné považovať úrok z poskytnutého úveru, ako aj úrok z omeškania za príslušenstvo pohľadávky, vzhľadom na akcesorickú povahu ich samotných k hlavnému záväzku, „branie úrokov z úrokov - tzv. anatocizmus“, nie je dovolený.

13. Odvolateľ poukazuje na ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré má podporovať úroky aj po splatnosti. K tomu odvolací súd poznamenáva, že predmetné ustanovenie poukazuje na splatenie úveru spotrebiteľom pred dohodnutou lehotou splatnosti, čo nie je možné aplikovať na daný skutkový stav, keď v preskúmvanej veci došlo k mimoriadnej predčasnej splatnosti úveru zo strany veriteľa a citované ustanovenie nemá ani len zmienku o úrokoch po splatnosti úveru. Mimoriadna splatnosť úveru je odlišný inštitút ako splatenie úveru spotrebiteľom pred dohodnutou lehotou splatnosti.

14. Nakoľko odvolacie námietky žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná, a to v celom rozsahu, preto jej súd priznal proti odvolateľovi - žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)